

РЕШЕНИЕ

№ 2383

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **534** по описа за **2024** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на С. Ц. Л., чрез адв. Л., срещу Решение № 5400/21.11.2023 г. по нахд № 4241/2023 г. на 104-ти състав на Софийски районен съд /СРС/. С решението е потвърдено наказателно постановление №22-4332-000117/28.01.2022 г. на началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция” СДВР, с което на С. Л. са наложени кумулативно административно наказание глоба в размер на 20 лева на основание 183, ал.2, т.11 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл. 40, ал.2 ЗДвП, както и на основание чл. 175, ал.1, т.5 ЗДвП глоба в размер на 50 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство /МПС/ за 1 месец за нарушение на чл. 123, ал.2 ЗДвП.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на съдебното решение като постановено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че решението е постановено при липса на мотиви, тъй като съдът не е изложил съображения по възраженията на касатора относно съдържанието на АУАН и невъзможността да бъде прочетен и разбран, на броя и противоречивото описание на твърдените нарушения, формата на вината, както и релевираните с жалбата оплаквания за неправилно приложение на материалния закон.

Твърди се, че не са обсъдени и доказателствата по делото. Посочва, че е налице и неправилно приложение на материалния закон доколкото двете разпоредби, за които е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора, се отнасяли до взаимно изключващи се хипотези. Излага, че разпоредбата на чл.123, ал. 2 от ЗДвП намира приложение към случай, при който на местопроизшествието има други участници в движението, на които водачът, причинил ПТП, не е предоставил посочената в тази норма информация. От друга страна в НП се посочвало, че жалбоподателката не е спряла, за да установи последствията от произшествието, което е относимо евентуално към хипотезата на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП. Обосновано е искане за отмяна на съдебното решение и връщане на делото на районния съд за ново разглеждане или при условията на алтернативност отмяна на обжалваното НП. Претендира присъждане на извършените по делото разноски.

Ответникът по касационното производство - началник на сектор в Столична дирекция на вътрешните работи - отдел „Пътна полиция“ /началник сектор СДВР, отдел ПП/, редовно призван, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, Х.-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е частично основателна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 30.11.2021 г. около 14:10ч. в С., по [улица]с посока от [улица]към [улица]и на №47 С. Ц. Л. управлявала лек автомобил „Х. Джаз“, с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършване на маневра движение на заден ход жалбоподателката ударила паркирания товарен автомобил „И. КХ 70“, с рег. [рег.номер на МПС] и причинила увреждане на задната част на паркирания автомобил. С. Л. продължила движението си без да спира, но била забелязана от свидетеля А., който работел в близост като охрана, и който уведомил органите на МВР. Съставен е акт на жалбоподателката, в който тя е написала възражения. Въз основа на съставения акт наказващият орган е издал обжалваното наказателно постановление. Гореизложената фактическа обстановка се установява от показанията на свидетеля А. и от писмените доказателства, събрани по делото. За да потвърди наказателното постановление СРС е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, съставени/издадени са от компетентен актосъставител и административно наказващ орган, АУАН И НП са връчени при спазване на процесуалните правила, двата акта съдържат задължителните по закон реквизити, като материалният закон е приложен правилно. Съдът е приел, че в проведеното съдебно производство не са констатирани фактически или правни основания за уважаване на жалбата.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във

връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121к-13318/28.10.2019 г. на Министъра на вътрешните работи и Акт за встъпване в длъжност на Д. Д.. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

АУАН и НП са издадени при спазване на административнопроизводствените правила, като съдържат всички изискуеми реквизити. Индивидуализирани са двете отделни нарушения, като ясно са посочени нарушените правни норми, фактическите констатации и правните основания за налагането на санкциите. Нарушенията са надлежно установени, като въз основа на сведения на очевидец е съставен Протокол за ПТП № 1817129 с рег. № 12136/30.11.2021.

С оспореното НП е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора за две нарушения, първото от които по чл.40, ал.2 от ЗДвП, за което му е наложена предвидената в чл.183, ал.2, т.11 от ЗДвП санкция - глоба в размер на 20 лв. Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал.2 от ЗДвП по време на движението си назад водачът на ППС е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, следва да осигури лице, което да му сигнализира за опасности. В случая безспорно се установява, че касаторът е предприел маневра на заден ход без да забележи паркиралия зад превозното средство автомобил и по този начин е реализирал ПТП. Въз основа на приетите от въззивната инстанция доказателства се установява, че касаторът не е спазил задължението си да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението преди да започне движение назад. В случая, осъществяването на състава на административно нарушение по чл.40, ал.1 ЗДвП, извършителят и неговата вина са установени по безспорен начин от събрания пред районния съд доказателствен материал. Обратно на поддържаното от касатора, настоящият състав на съда приема, че въззивната инстанция не е допуснала нарушение при събирането, оценката и обсъждането на доказателствата, поради което при спазване на процесуалните правила е приела за установена описаната в АУАН и спорното НП фактическа обстановка, като е мотивирала изводите си за доказаност на административното нарушение на чл.40, ал.2 ЗДвП. Съдът е предприел необходимите процесуални действия за събиране на свидетелските показания на актосъставителя, но обективната невъзможност на лицето да се яви пред СРС не представлява процесуално нарушение и не е основание да се приеме, че НП е недоказано. Правилно въззивният съд е кредитирал свидетелските показания на А. А., тъй като същите са ясни, конкретни и съответстват на приложените поделото доказателства. Лицето изрично посочва, че познава визуално собствениците и на двете ППС, наблюдавал е местопроизшествието от 10-15 м., като е чул и видял удара, както е наблюдавал и как Л. напуска местопроизшествието. При така установената фактическа обстановка правилно е ангажирана отговорността на водача за нарушаване правилата за движение назад на основание чл. 183, ал.2, т.11 ЗДвП, като административнонаказващият орган е наложил предвиденото административно наказание - „глоба“ във фиксиран размер от 20 /двадесет/ лева.

Второто нарушение, за което е санкциониран касаторът, е по чл. 123, ал.2 ЗДвП, за което му е наложена санкция на основание чл. 175, ал.1, т.5 ЗДвП. Съгласно разпоредбата на чл. 123, ал.2 ЗДвП всеки участник в пътнотранспортно произшествие е длъжен при поискване от други участници в движението да дава данни за

самоличността си и за задължителната си застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, а в зависимост от последиците от произшествието и да уведоми собствениците на имуществото, което е повредил в резултат на произшествието. Разпоредбата на чл. 123, ал.2 ЗДвП намира приложение в хипотези, в които на мястото на ПТП има повече от едно лице и на водача е поискано да предостави посочената в разпоредбата информация, която той е отказал да даде. В случая в НП не са посочени такива фактически констатации, като при разпита на свидетеля А. А. се констатира, че в превозното средство, което е било ударено от Л. не е имало водач, по делото не се установява на мястото на ПТП да е имало друг участник в движението, който да е изискал информация от нарушителя, а той да е отказал да предостави такава. Напротив, свидетелят твърди, че водачът на превозното средство не е спрял, не е слязъл от автомобила и е напуснал мястото на извършване на нарушението, тоест безспорно не е отказал да предостави информация, тъй като такава не му е поискана. В случая, събраните по делото факти не подсумират състава на посочената разпоредба на чл. 123, ал.2 ЗДвП.

След като след удара с другото превозно средство С. Л. не е спряла, не е слязла от автомобила и е напуснала мястото на извършване на нарушението, то същата е извършила нарушение по чл. 123, ал.1, т.1 ЗДвП, съгласно който водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието. В случая съставът на СРС е следвало да приложи закон за еднакво наказуемо нарушение и без да изменя обстоятелствата на нарушението, да преквалифицира нарушението по т.2 от оспореното НП, за което се налага същата санкция. Поради това първоинстанционното решение в частта му по т.2 от НП следва да бъде отменено и върнато за ново разглеждане и прилагане на правилото на чл. 63, ал.7, т.1 от ЗАНН. При новото разглеждане съдът следва да се произнесе и по направеното в настоящото производство искане от страна на касатора за присъждане на извършените в производството разноски.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-вои 2-ро АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, X-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 5400/21.11.2023 г. по нахд № 4241/2023 г. на 104-ти състав на Софийски районен съд, в частта, в която се потвърждава постановление №22-4332-000117/28.01.2022 г. на началник сектор в СДВР, отдел „Пътна полиция” СДВР по т.2, с което на основание чл. 175, ал.1, т.5 ЗДвП на С. Ц. Л. е наложена глоба в размер на 50 лв. и лишаване от право да управлява моторно превозно средство за 1 месец за нарушение на чл. 123, ал.2 ЗДвП и ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд съгласно задължителните указания по приложение на закона.

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5400/21.11.2023 г. по нахд № 4241/2023 г. на 104-ти състав на Софийски районен съд в останалата част.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

